

μέσον αγγλικής μοίρας από έπτα πολεμικά σκάφη, τα όποια είχαν εκ- πλεύσει από την Ευέλπιδα "Ακραν δια να περικυλώσουν τον φοβερόν θαλασσίον, που τόσο σκληρά είχε ταπεινώσει την αγγλικήν σημαίαν. Η Βρετάνη ήναγ- κάσθη να παραδοθή.

Οι "Αγγλοι έκαμαν διαλογήν μεταξύ των αιχμαλώτων. Το έν τέταρτον έξ αυ- τών έρρίφθη εις τας φυλακάς της Ευέλ- πιδος "Ακρας και έν άλλο τέταρτον έπε- διάσθη εις έν πλοϊον, το όποιον μετέ- θαιναν εις τας "Ινδίας. Μετά ταύτα, ο πλοίαρχος Κερρουών και οι ναύται του έκρατήθησαν δια τα κάτεργα, ή δέ Βρε- τάνη, αναβαπτισμένη με το όνομα Κό- μης του "Εσσεξ, μετέφερεν εις Βουένος- "Αυρες τους ύπολοίπους μετανάστας, των όποιων ή παντελής ένδεια είχεν απο- πλίσθη την απαντηλίαν του έχθρου.

Μεταξύ των αιχμαλώτων οι όποιοι απεστάλησαν εις τας "Ινδίας, εύρισκετο ο ιατρός Κάρολος Τερνάν με την οικογέ- νειάν του.

Εκει, με άδικαιολόγητον βαρβαρό- τητα, ο πατέρας έχωρίσθη από την γυ- ναίκα και τα παιδιά του. Οι φιλόποτοι δεσμοφύλακες έβαλαν άλλου τους άνδρας και άλλου τας γυναίκας. Οι πρώτοι έφυ- λακίσθησαν εις την νήσον Σαλσέτταν, πλησίον της Βομβάης· αι γυναίκες απε- διάσθησαν εις διάφορα σημεία της άκτής της Μαλαβάρης. Ύπέφεραν τα πάνδεινα εις την αιχμαλωσίαν των. Σιωρευμένοι εις μίαν πανωλόβητον νησίδα, μη έχον- τες δια να κοιμῶνται παρά αχυροστρώ- ματα μισοσχισμένα, και δια να τρέφονται μερικώς φούγτες ρύζι, οι δυστυχισμένοι αιχμάλωτοι πολύ γρήγορα έθέρισθησαν υπό της νόσου.

Ο ιατρός Τερνάν ήτο εκ των όλίγων εκείνων όστινες αντέστησαν εις την βλα- βεράν έπίδρασιν του κλίματος.

Αλλά, εις την φυλακήν του, όπου ήσαν ανακατωμένοι παντός είδους άνθρω- ποι, έννευρισμένοι από τους έξευτελισμούς και την κακοπέρασιν, δεν κατώρθωσε να συκρατήση μέχρι τέλους τον θυμόν του, και μίαν ήμέραν, ότε ή ώμότης των φυλάκων του είχεν εξαντλήσει την μα- κροθυμίαν του, παρεφέρθη τόσο ώστε σκληρώς να έλέγξει τον έπόπτην αξιω- ματικόν δια την κακήν συμπεριφοράν του.

Επιθυμῶν να δείξη, ότι έχει καλήν ανατροφήν, ο "Αγγλος απήγγησεν εις τας έπιτιμήσεις του Γάλλου αιχμαλώτου ά- ποστέλλων προς αυτόν μάρτυρας.

Την εποχήν εκείνην, οι αγγλικοί νό- μοι δεν κατεδικάζαν ως έγκλημα την μονομαχίαν. Εξέλεξε λοιπόν ο Τερνάν δύο μάρτυρας μεταξύ των συναιχμαλώ- των του.

Περιττόν εινε να ειπωμεν ότι οι αιχ- μάλωτοι δεν είχαν όπλα καθόλου. Ητο άπηγορευμένον, επί ποιηή θανάτου, εις

τους στρατιώτας της φρουράς ν' άφινουν εις αυτούς το παραμικρόν εργαλείον ή σκευός, το όποιον ήδύνατο να χρησιμεύσει, ός όπλον. Δεν είχαν ούτε μαχαίρια ούτε σφυρία, με μίαν λέξιν κανέν εργαλείον δυνάμενον να μεταβληθῆ εις άμυντικόν όργανον. Έφαινετο λοιπόν άδύνατος ή ένοπλος συνάντησις.

Ο θρασύς αξιωματικός είχεν ήδη προ- τεινή εις τον ιατρόν να μονομαχήσουν με τους γρόνθους, και ο Βρετόνος, χωρίς να δειλιάση, είχε δεχθῆ αυτό το τελεσί- γραφον.

Είχε προσθέσει όμως εις τους όρους της μονομαχίας :

— Είπέτε εις τον ύπολογαγόν Ση- φορδ ότι έπιφύλασσομαι, μετά την πυγ- μαχίαν, να ζητήσω από αυτόν ικανοποίη- σιν δια των όπλων, άν κατορθώσω να εύρω δι' οίουδήποτε μέσου.

Και ο "Αγγλος, σκασμένος στα γέ- λια, είχε παραδεχθῆ τον όρον τουτον.

Συνέθη όμως, ή "Ινδή δούλη, ή όποια ήτο έπιφορτισμένη να φέρη εις τον ιατρόν το καθημερινόν του λιτόν φαγητόν, να τω δώση κρυφίως ένα ψαλίδι, το όποιον είχε στρογγυλήν την μίαν λεπίδα.

Δεν έχρειάσθη ο ιατρός παρά μίαν ή- μέραν να εργασθῆ, δια να ξεβιδώσει το ψαλίδι, να εξήνθη επάνω εις μίαν σκλη- ράν πέτραν την στρογγυλήν λεπίδα, δια να καταστήση την αιχμήν της αρ- κετά όμοίαν προς την άλλην, κατόπιν δέ να δέσει και την μίαν και την άλλην εις δύο καλάμια αντί λαβής.

Την έπιούσαν προσήλθε, κατά την ώρι- σμένην ώραν, εις τον τόπον της μονομα- χίας και έγγρονθοκόπησε τόσον γερά τον "Αγγλον, ώστε ούτος δεν έχρειάσθη πα- ραπάνω δια ν' άποφασίση να δεχθῆ την ιδιόρρυθμον μονομαχίαν, ή όποια τῶ προσ- εφέρετο ως μέσον ένδικήσεως.

Αλλά και εκεί ακόμη ο ιατρός Τερ- νάν υπήρξεν ο νικητής. Έβύθισεν όλην την λεπίδα του, τρεις περίπου δακτύλους γάλλυος, εις τον δεξιόν ώμον του αντιπά- λου του. Αλλά και αυτός ο ίδιος έλαβε μίαν κοψιάν εις τον καρπόν της χειρός. Δεν έδωκε καμμίαν σημασίαν εις την πληγήν του. Κατά κακήν τύχην όμως ο χάλυψ ήτο σκουριασμένος. Η πληγή έρλόγισε, και παρουσιάσθη γάγγραινα. Έντός όλίγων ώρών ή κατάστασης του Γάλλου ιατρού έγινε κρίσιμος. Δεν υπήρ- χεν εκεί χειροϋργος δια να κάμη τον ά- κρωτηριασμένον, ο όποιος ήτο άπαραίτητος.

Οι δυσμενείς όροι της ζωής, ή ύγρὰ θερμοκρασία και τα μιάσματα του ελώ- δους εδάφους γρήγορα έφεραν την χειρο- τέρευσιν. Μετά δύο ήμερονύκτια, ο ιατρός Τερνάν ήτο νεκρός.

Απέθανε με τα δάκρυα στα μάτια εκ- τής άγαμνήσεως της σύζυγου του και των τέκνων του. Τον έθαψαν χωρίς εύχην, χωρίς φέρετρον, εις ένα λάκκον, που

έσκαψαν βιαστικά εις την ρίζαν ενός δέν- δρου βανύαν. Οι φυλακισμένοι έστησαν εκεί ένα ξύλινον σταυρόν.

Ενῶ δέ ο πατέρας απέθνησκεν εις την Βομβάην, εις την άλλην πλευράν της εν- δικής χερσονήσου, ή χήρα και τα παιδιά, υπό την άυστηράν επιτήρησιν των "Αγ- γλων Σπαρχήδων, ανεμίγνυον τας προσ- ευχάς των με τους θρήνους των. Η λύπη των ήτο άπεριγράπτος, όταν έμαθαν τον θάνατον του μόνοου προστάτου των. Αι αγγλικαί αρχαί συνενήθησαν με την συμφοράν των, και επέτρεψαν εις την ά- τυχή οικογένειαν να έγκατασταθῆ εις την Ουτακαμόνδην, επί των πρώτων άντρει- σμάτων των Νιελγερρίων όρέων.

Από την μικράν περιουσίαν, με την όποιαν έσκόπευεν ο Τερνάν να δημιουρ- γήση την θέσιν του ως ιατρού, έμειναν τόσα μόνον δια να κτίση ή οικογένεια ένα σπιτάκι, εις το άκρον του δάσους, και να εξασφαλίση τα προς το ζην κατά τρόπον μη άπέχοντα πολύ από την άνέχειαν.

Ητο αυτή ή ζωή της εξορίας, όχι μόνον επί ξένης γῆς, αλλά εις τόπον έν- τελώς άγνωστον, μακράν πάσης συναφείας με τον πολιτισμόν των λευκῶν, με την άπώλειαν πάσης έλπίδος ότι θα έδλεπαν πλέον τον ουρανόν της πατρίδος, τους ίερούς όρίζοντας της άγαπημένης Γαλ- λίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΒΡΟΙΑΝ

Η κυρία Τερνάν είχεν ευγενή αίσθη- ματα και γενναίαν καρδίαν, την όποιαν ή κατοχυρία δεν ήτο δυαχτόν να καταβάλῃ. Έκαμεν όπως πρέπει το καθήκον της, και υπέστη με καρτεροφυλίαν τας σκλη- ράς δοκιμασίας, με τας όποιάς την έθα- σάνιζεν ή μοίρα.

Μόνη, χωρίς σύζυγον, χωρίς φίλον, χωρίς να έχη άλλας σχέσεις παρά μόνον με τας οικογενείας δύο "Αγγλων καλλιερ- γητών έγκατεστημένων εις τα περιχώρα, δηλαδή εις απόστασιν δέκα μιλίων, ανέ- λαβε να άντιμετωπίση όλας τας δυσκο- λίας της ζωής με της θέσεως και να δώση εις τα τέκνα της ανατροφήν τοιαύτην ώ- στε να διατηρήσουν εις την παιδικήν των φυγήν την ανάμνησιν και την αγάπην της χαμένης των πατρίδος.

Πρέπει να όμολογήσωμεν ότι ήσαν λαμπροί άνθρωποι εκείνοι οι "Αγγλοι άποικοι. Είχαν έλθη εις αυτούς τους τό- πους, τους σχεδόν άγριους, δια να δοκι- μάσουν την καλλιέργειαν του καφέ, την όποιαν ή κυβέρνησις της μητροπόλεως ένεθάρρυνε με έπιχορηγήσεις και χρημα- τικά βραβεία άρκετά σημαντικά.

Η μία από τας δύο οικογενείας, ή πολυμελεστερά, ήτο καταγωγής Ιρλανδι- κής. Απετελείτο από τον πατέρα, την μητέρα και τα έπτα τέκνα των· έξ αυτών τα πέντε ήσαν άγόρια, ύψηλόσωμα, ρω- μαλέα, πολύ άνεπτυγμένα δια την ήλι-

κίαν των, κ' έβοηθούσαν τους γονείς των εις την επίβλεψιν των εργασιών του κτή- ματος.

Η καινότης του θρησκευτικού δόγμα- τος έδημιούργησεν άμέσως δεσμόν συμ- παθείας μεταξύ της όρφανής οικογενείας του ιατρού Καρόλου Τερνάν και του οικου του Πατρικίου "Ο-Δόνοβαν. Οι μήνες και κατόπιν τα έτη συνέσφιξαν τον δεσμόν τουτον, τόσο πολύ μάλιστα, ώστε αι δύο μητέρες απέφασισαν να συντομεύσουν τας συμφοράς της. Εκτίσθησαν λοιπόν δύο νέαι οικίαί πλησιέστερον εις τα σύνορα των δύο κτημάτων.

Η φίλια δέν υπήρξεν ή μόνη αίτια αυτής της προσεγγίσεως.

Η όρθή αντίληψις των άμοιβαίων συμ- φερόντων έπεισε τον Πατρικίον "Ο-Δόνο- βαν ν' αναλάβη την διαχείρησιν της μι- κρῆς περιουσίας της κυρίας Τερνάν. Συγ- χρόνος της έπρότεινε να άκούουν ή "Αννα και ο Γουλιέλμος τα μαθήματα, τα ό- ποια αυτός παρέδιδεν εις τα παιδιά του.

Η χήρα έδέχθη ευγνώμονως την γεν- ναίόφρονα εκείνην προσφοράν. Αλλά, ως καλή και πιστή πατριώτις, έδήλωσεν άμέσως ότι είχε μίαν έπιφύλαξιν.

— Σας παρακαλώ να μη λησμονήτε ότι, άν έσείς είσθε πιστός υπήκοος του βασιλέως Γεωργίου της "Αγγλίας, εγώ είμαι κόρη ενός μεγάλου έθνους, το ό- ποιον ονομάζεται Γαλλία, και έννοῶ να γίνῃ ο Γουλιέλμος μου καλός Γάλλος.

Ο Πατρικίος απήγγησεν εις τους ευ- γενείς τουτους λόγους σφιγγων δυνατά το χέρι της γειτονίσεως του. "Επειτα, μετά σιωπήν άρκετά μεγάλην, ειπε τα εξής λόγια, κοπιάζων να τα προφέρη με τα ιδιόρρυθμα γαλλικά του:

— Έννοῶ τόσοι καλά το αίσθημά σας, ώστε, άν, δι' οίονδήποτε λόγον, δεν ήμπορέσετε σείς ή ίδια να έπαγρυπνήτε εις την εκπαίδευσιν του υιού σας, εγώ, ο Πατρικίος "Ο-Δόνοβαν θα τον διδάξω την αγάπην που όφείλει εις την χώραν, ή όποια δεν έδίδασται, προ δεκαετίας μόλις, να τεινή την χείρα προς την καταπιεζο- μένην Ιρλανδίαν.

Από την ήμέραν εκείνην ή "Αννα και ο Γουλιέλμος έζησαν άχωριστοί από τους καλούς φίλους των, τους Ιρλανδούς. Ο Πατρικίος ήθελε και κατεγίνετο να δι- καιώση την έμπιστοσύνην της κυρίας Τερ- νάν, και δεν άφινεν ευκαιρίαν χωρίς να ένθυμήσῃ εις το άγόρι της από που κα- τήγετο και αυτός και πόσην λατρείαν έ- τρεσε προς την πατρίδα του. Του έκαμεν λόγον δια τον "Ιακώβον Β', όστις απε- διβάσθη εις την Ιρλανδίαν, ύποστηρικόμε- νος υπό γαλλικού στρατού, τον όποιον ο Λουδοβίκος ΙΔ' είχε θέσει εις την διάθεσιν του· δια τον στρατηγόν Ουμπέρ και την δούκην των άνδρείων του, οι όποιοι εκάλυ- φθησαν με δόξαν εις την άτυχή όμως εκ- στρατείαν των.

Τόσον μάλιστα, ώστε ο μικρός Ουίλ (Ουίλ εινε το ύποκοριστικόν του Ουίλ- λιαμ, ως λέγεται αγγλιστί ο Γουλιέλμος) έτόλμησε και ειπεν εις τον άγαθόν Πατρί- — Λοιπόν, καλέ μου φίλε, άν εγώ έπιστρέψω εις την Γαλλίαν δια να πολε- μήσω εναντίον των "Αγγλων, δεν θα μου κρατήσετε κακίαν;

Εις τους λόγους τουτους ο υίος της πρασίνης "Εριν απήγγησεν ειλικρινέστατα:

— Μάθε, Ουίλ, ότι, αντί να σε κατα- κρίνω, άν ήμπορέσῃς να έκτελέσῃς αυτό το σχέδιον, θα σε περιφρονήσω άν δεν το κάμῃς.

Δεν ήτο λοιπόν δυνατόν να υπάρξῃ καμμία παρεξήγησις εις αυτό το ζήτημα.

Έν τῶ μεταξύ, μετά το συμβάν, το όποιον έπροκάλεσε την αιχμαλωσίαν της οικογενείας Τερνάν και τον θάνατον του προστάτου της, είχαν υπογραφῆ ή ειρήνη της "Αμιένης— άλλείμονον! έσήμερος ειρήνη, ή όποια δεν είχεν έπιτρέψῃ εις την κυρίαν Τερνάν να πραγματοποιήσῃ το σχέδιόν της περί έπιστροφῆς εις την Γαλ- λίαν.

Το στρατόπεδον της Βουλώνης και το πυροβόλον του Αυστερλις είχαν ανάψη εκ νέου τον πόλεμον μεταξύ των δύο έθνῶν. Και ο πόλεμος εκείνος έμελλε να διαρκέσῃ άνηλεής έως την ύπέροχον πτω- σιν του Ναπολέοντος εις τα πεδία του Βατερλώ.

Ενῶ λοιπόν διεδραματίζοντο τα γι- γαντώδη εκείνα γεγονότα, τα όποια άνε- τρεπον την ψην της Ευρώπης, εις τους πρόποδας των Νιελγερρίων όρέων, εις την λησμονημένην εκείνην γωνίαν των "Ινδιῶν, όπου ή "Αγγλία, με τον πυρε- τόν της τρομερῆς της μονομαχίας, δεν είχε κατορθώση ακόμη να στερεώση τα θεμέλια του άπεράντου άποικιακού της κράτους, ή "Αννα και ο Γουλιέλμος έμε- γάλλοναν με ειρήνην και ήσυχίαν, άνάμε- σα εις τα πρακτικά μαθήματα του "Ο- Δόνοβαν και την θρησκευτικην και ήθι- κήν μόρφωσιν, την όποιαν τους έδ.δεν ή μητέρα των, ή εύσεβής και πιστή εις τας άναμνήσεις.

Με την βοήθειαν του κλίματος, το όποιον εύνοεί την πρώτιμον ανάπτυξιν, τα δύο παιδιά είχαν ταχέως μεγαλυνηθῆ εις δύναμιν και εύφυίαν.

Καλλιτέρον από κάθε άλλην διδασκα- λίαν, ή ζωή των, ή κάπως τραχέα, ήτο μέσον μορφώσεως γεμάτον από ψυχικόν θάρρος και πνευματικην ρώμην.

Είς την χώραν όπου έμεναν, οι κάτοι- κοι ήσαν κυρίως ένας λαός εκφυλισμένος, ο όποιος έζούσε εις τοιαύτην ήθικην και υλικήν παρακμήν, ώστε ήδύνατο να θεω- ρηθῆ ως άθεραπεύτως εκμυθνετισμένος.

Οι δυστυχείς εκείνοι άνθρωποι, υπο- δουλωμένοι εις τας ήθλιωτέρας των δει- σιδαιμονών, μη έχοντες πλέον παρά λίαν άμυδράν γνώσιν της ανθρωπίνης

αξιοπραθείας, έμεναν εύχαριστημένοι με άβλιεστάτην τροφήν και δεν έζητούσαν καν να βελτιώσουν την τύχην των με τὰ μέσα, τα όποια ή φιλανθρωπία των λευ- κῶν ήμπορούσε να τους δώση.

Ο τόπος ήτο όρεινός και περικυλω- μένος από δάση πυκνά, σχεδόν παρθένα, όπου το κυνήγι ήτο άφθονον. Ήσαν εκεί, κατά πολυπληθείς άγέλας, ή μεγάλη κατάστακτος έλάφος, καθώς και το είδος εκείνο της έλάφου, της λεπτοφυούς και μικροκαμωμένης, που εινε τόσοσιν κοντή ώστε δεν υπερβαίνει κατά το ύψος το άρ- νιον· ήσαν αντίλοποι νιγλώ, άγριοπρό- βατα με μεγάλα έλικροειδή κέρατα, άγριοι βούβαλοι και γασούρ, έν είδος μηρυκα- στικῶν πολύ έπιφόδων.

Εύρίσκοντο επίσης ο έλέφας και ο ρι- ρόκερος, ο κάπρος και ή χοιρέλαφος, άρκοι, λεοπαρδάεις, πάνθηρες, άνορθί- μητοι ποικιλίαι φαρμακερών όσεων, και μεταξύ όλων αυτών των τρομερών γει- τόνων, ο επικινδυνώτερος απ' όλους, ο μεγάλος ραβδωτός μπαγ, ο άρχων τί- γρις, ο άπόλυτος βασιλεύς και κύριος του δάσους και του όρυμού.

(Έπεται συνέχεια) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατά το γαλλικόν του Πιέρου Μαίλ.)

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Σκαρώσαμ' ένα πλοίο άπάν' άπάν' στη σκάλα, Φτεισμένο με καρέκλες απ' τη μικρή τη σάλα, Γεμάτο μαξιλάρια παρμένα απ' το σοφά, Να πάμε για ταξείδι σε κύματα πλατιά.

Πήραμ' ένα πριόνι κ' ένα σωρό καρφάκια, Νεράκι για να πνοήμ σ' ένα μικρό κουβά· Κ' είπ' ο Τοτός «θα πάρω κ' ένα-δύο μηλαράκια, Κ' ένα κομμάτι λήττα, να τρώθ' όποιος πεινά.» Για τον Τοτό κ' έμένα έσωνε αυτή ή κομμάτια, «Ως που να μάς φωνάξουν για τοιά με παντε- [σάνια.

Μέρες και μέρες έτσι ταξείδευε το πλοίο, Κ' ήτανε το παιγνίδι πολύ δημοφιλές σ' όσους· Μα γλιόστρησε και χτύπησε στο γόνατο ο Τοτός, Κ' έτα μέσ' το καράβι μας έμεινα μοναχός.

(Κατά το αγγλικόν του Ρ. Α. Στήβενσον.) ΜΙΜΗΣ ΙΣΜΗΝΟΣ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΩΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μακάρι να ήσαν όλα τ' αδελφά- κια έτσι αγαπημένα! Πόσα ξεύρω εγώ που... τρώγονται σαν τα γατά- κια! Έκείνα όμως τα δύο γατάκια ο Μελάνης και ο Γάλας, ποτέ δεν έμάλλοναν, ποτέ δεν έζήλευαν το ένα το άλλο! Αμα το ένα είχε κανένα ψύλλο και το έτρωγε, το άλλο του τον εύρισκε και τον έχαθε...

Και ύστερα, άμα έκουράζοντο από τα πολλά παιγνίδια, έπεφταν στον ύπνο άγκαλιά τα δύο, που έθαρρούσες κ' ήτανε ένα άσπρόμαυρο γατάκι με δύο κεφάλια και δύο ουρές.

«Ο άδελφός είνε ο φίλος που μάς χαρίζει ο Θεός» — ξέρετε.

Το κακό όμως είνε ότι τα παιγνίδια των μικρών γατιών δεν γίνονται χωρίς να γίνουν και μερικές ζημιές.

— Έλατε, έλατε, κυρία να δήτε! έφώναζε συχνά ή Μαρίνα: να το πάλι το χαρτί του τοίχου της τραπεζαρίας, που έγεινε κομμάτια... να ο μπερτές που έσχι-σθηκε!

— Μά τα παιδάκια πρέπει να παίζου, να διασκεδάζου! Έλεγεν ή Ίσμήνη ή όποια ήτο πιά σωστή γατομάνα.

— Ναί! μά σοῦ τό είπα και άλλη φορά, κόρη μου, ότι έκαμες άσχημα να φέρης και τα δύο στο σπίτι αν ήμουν εγώ μαζί σου, δεν θα σοῦ έδινα την άδειαν και, αν δεν έστειλα πίσω το ένα, το έναμα διότι έφοδώνουν μήπως κακοφανή της κυρίας Εθανθίας, που σοῦ τα έχάρισε.

— Δεν τό δίνετε, καλή κυρία, στον άδελφό σας; — είπεν ή Μαρίνα, ενώ έραβε την σχισμένη κουρτίνα. (Κόπος χάμους όμως, διότι είνε τα νυχάκια των γατιών δεν άντέχουν τα επιδιωρθώματα αυτού του είδους). Τό ξέρετε, ο κύριος Παλαιστομίδης έλκλαιγότανε, προχθές, με τα ποντίκια που του τρώνε τές παληοφυλλάδες του.

Πρός μεγάλην δυσαρέσκειαν της Ίσμήνης, που ήθελε να παίζη με τα δύο, ή ιδέα της Μαρίνας ήρесе στην κυρία Βαρίδου.

— Τέλος πάντων, πρέπει να εκλέξης, Ίσμήνη μου... Μά και ξεμά, δεν έχει πιά!

Τί να κάμη ή καϊμένη ή μικρούλα! Είχε κάποιαν ιδιαιτέραν συμπάθειαν είνε τον Γάλα, διότι ήτανε πιδ ήμερος και έστεκότανε και του έφορούσε τό σκουφάκι της κούκλας της. Πρέπει όμως να ξέβρετε ότι αυτό τό σκουφάκι του έπήγαινε θαυμάσια.

Είς αυτό τό άναμεταξύ, τα δύο άδελφάκια, χωρίς να έχουν είδησιν δια τα σχέδια, που είνοντο δια λογαρισμόν των, έξεκουράζοντο άγκαλιασμένα και μισσοκομισμένα μέσα στην φωλίτσα των.

Ο κ. Παλαιστομίδης, ο θεός της Ίσμήνης, έρχότανε καμμιά φορά κ' έτρωγε τό μεσημέρι στο σπίτι. Ήτον

ένας ψηλός κύριος, ήλικιωμένος, παραπολύ σοφός και αρκετά άφηρημένος. Δια να καταλάβετε την άφηρημάδα του, θα σας διηγηθώ ένα νόστιμον επεισόδιόν του. Επήγε μια μέρα να φορέση τό ψηλό καπέλλο του, και έβαλε κατά λάθος τό καπέλλο της άδελφής του. Επειδή όμως τον έτοίμησαν αί καρφίτσες, τές έβγαλε και τές εκάρφωσε στο δικό του τό ύψηλό, ενώ έλεγε από μέσα του:

— Μπα! αυτή ή κατεργάρα ή Ίσμήνη θέλει πάλιν να μου κάμη άστειά, κ' έβαλε καρφίτσες στο καπέλλο μου!..

Ενόμιζε πως ήτανε δικό του τό γυναικείο καπέλλο!

Και να βλέπατε πιά με τί τρομάρα έτρεχε κατόπιν του ή ύπηρέτρια δια να του δώση τό δικό του και να του πάρη τό καπέλλο της κυρίας της!

Με όλη την άφηρημάδα του όμως, ο κ. Παλαιστομίδης έγραφε σοφά βιβλία δια τους περασμένους αιώνας. Όταν όμιλούσε, τα λόγια του ήτανε παραπολύ σοβαρά, ώστε διόλου δεν έπρόσεχαν είνε αυτά ο Μελάνης και ο Γάλας: είχαν και οι δύο ένα σωρό μικρά μυστικά να λένε ο ένας είνε τον άλλον, κρυφά στο αυτάκι, ή να γλύφονται τρυφερά ή να σαγκάνωνται στ' άστειά, και δεν είχαν καμμιά όρεξη να κάθωνται και ν' άκοον τους μεγάλους.

Απ' εναντίας, τό καπέλλο του κ. Παλαιστομίδου, που ήταν μεγάλο σαν βαρέλα, είχαν εκλύση την προσοχήν του Μελάνη.

— Έ! τί λές, άδελφούλη;... δεν θα είνε άσχημα εκει μέσα. Μπαίνουμε;... — Δεν κοτώ εγώ να μπώ.

— Ού, και — έκατά λάθος... (Σελ. 20.) μένε! να, πηδω εγώ πρώτος... Έλα λοιπόν! έχει τόπο και για τους δύο μας...

Όταν ο σοφός ιστοριογράφος έπήγε να πάρη την καπελλαδοϋρά του, είδε πως ήταν βαρύτερη: τα δύο άδελφάκια τον είχαν πάρη εκει μέσα βα-

ρυά τον ύπνο! — Και ο Σκιπίων ο Άφρικανός, έσυλλογίσθη ο κ. Παλαιστομίδης που είχε τον νοῦ του διαρκώς είνε την παλαιάν ιστορίαν, αγαπούσε πολύ τα γατάκια, και τα άφινε να παίζου μέσα στο κράνος του...

Ένα πρωί λοιπόν, ενώ ο Μελάνης και ο Γάλας, καθισμένοι δίπλα-δίπλα επάνω είνε ένα μαλακό μαξιλάρι, έκαμαν τό νίψιμό τους κ' έτριβαν τα μουτράκια των, ο ένας με τό άσπρο ποδαράκι του και ο άλλος με τό μαύρο ποδαράκι του, να σου κ' έρχεται ή Μαρίνα, σαν άνεμοστρόβιλος, μ' ένα καλάθι στο χέρι.

Πριν να προφθάση να πη «Νιάου!» ο Μελάνης εϋρέθηκε μέσα στο καλάθι, κλεισμένος και σκεπασμένος. Ήκουσε όμως την φωνή της Μαρίνας, που έφώναζε της κυρίας:

— Τρέχω να το πάω στον άδελφό σας, τώρα που λείπει ή κυρία Ίσμήνη. Τόν αγαπώ τόσο πολύ που θ' άρχιζε τα κλάμματα!...

Υστερα ο Μελάνης άρχισε να κουνιέται και να τινάζεται μέσα στο καλάθι. Έχόρευε, βλέπετε, τό καλάθι κρεμασμένο απ' τον άγκωνα της Μαρίνας, καθώς αυτή κατέβαινε πέντε πέντε τα σκαλοπάτια.

— Γάλα μου!... έφώναζε ο καϊμένος μ' ένα κλαψιάρικο νιαούρισμα. Άδελφάκι μου!... δεν θέλω να σε άφισω...

Η Μαρίνα όμως δεν εκαταλάβαινε την γλώσσαν των γάτων, και μ' όλα τα γρατσουνίσματά του, μ' όλα τα άπειριστικά ανατινάγματά του, ο γατάκος μας έτραβόσε με μεγάλα βήματα — τα βήματα της Μαρίνας — κατά τό σπίτι του κυρίου Παλαιστομίδου.

(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Μέσα είνε τό μεγάλο υπερωκεάνειον άτμόπλοιον, ή Ίουλιέττα έφαντόζετο ότι εϋρίσκεται ακόμη είνε την Γαλλίαν. Η θαλαμηπόλος, ή όποια έπεριποιέτο την μητέρα της και αυτήν, τας πρώτας ήμέρας, που την είχε πιάση ή θάλασσα, οι ύπηρέται της τραπεζαρίας του άτμόπλοιου, όπου δεν ήργησαν αί δύο ταξιδιώται να καταλάβου τας θέσεις των, ο κυβερνήτης και οι αξιωματικοί του, — όλοι όμιλούσαν γαλλικά και αρκετοί ακόμη από τους έπιβάτας τα όμιλούσαν.

Άλλα τα μόνα παιδάκια που έταξείδευαν μαζί των, ήσαν Άμερικανόπουλα. Έφαινοντο αυτά σαν να μην τα επιανεν ή θάλασσα, που είχε κάμη άνω-κάτω

την Ίουλιέτταν, κ' έπαίζαν από τό πρωί έως τό βράδυ. Έκαμαν σαν να ήσαν είνε τό σπίτι των, επάνω είνε τό κατάρτωμα, μέσα είνε την τραπεζαρίαν, παντού, — σαν να ήτο, πραγματικώς, τό μεγάλο εκείνο άτμόπλοιον ναυπηγημένον δι' αυτά και μόνα. Έφέροντο με τέτοιον τρόπον, σαν να επέτρεπαν είνε τους άλλους έπιβάτας, είνε τους μεγάλους ιδίως, να ταξείδουσαν μαζί των, αλλά υπό τον όρον να πιάνουσαν όλιγώτερον τόπον και αιώ-νίως να υποχωρουσαν είνε τους μικρούς τυράνους των. Φυσικά, τα παιδάκια δεν τα έλεγαν αυτά τα πράγματα, αλλά τα πάντα, ο διαπεραστικός ήχος των φωνών των αι τολμηράι και κάπως σοφάι χειρονομίαι των, τό έλεγαν δια λογαριασμόν των.

Εν τοσούτω ένας από τους μεγάλους της συντροφιάς, ένα άγόρι δεκατεσσάρων ετών, έπροσκάλεσε μίαν ήμέραν την μικράν Γαλλίδα, ή όποια, από μακριά, εκάθητο κ' εκύτταζε τα θορυβώδη παιγνίδια των, να παίξη μαζί των. — «Ω, όχι, ευχαριστώ...» είπεν ή μικρούλα, ενώ εκάρνε κοντά-κοντά είνε την μητέρα της. Η κυρία Δαλός εκρινε καλόν να εξηγήση ότι ή κόρη της δεν ένοούσε τα αγγλικά. — Δεν πειράζει. Έβρομε εμείς γαλλικά. Μήπως φοβάται; Θα την περιποιηθώμε... εγώ θα την έχω υπό την προστασίαν μου. Άλλα ή Ίουλιέττα πάντοτε ήρνεϊτο, κ' έκουνούσε τό κεφάλι της με άποφασιστικότητα, ή όποια εκαμνε τα ξανθά σγουρόμαλλά της ν' ανεμίζουσαν όλόγυρα. Ο μικρός Άμερικανός δεν επέμεινε, αλλά εκάμογέλασε και είπεν ότι θα έπαίζαν άργότερα μαζί... — Μά, Ίουλιέττα μου, γιατί να μην παίξης με τα άλλα παιδάκια; Θα στενοχωριέσαι χωρίς άλλο, αιώνίως κρεμασμένη από την ροϋτά μου... Μά εσύ αλήθεια, ποτέ δεν κατώρθωσες να παίξης, και είνε κρίμα αυτό. Θα γεράσης πολύ γρήγορα αν μένης πάντοτε μαζί με τους μεγάλους. — Διότι, ξέρεις, μαμμά, εγώ δεν αγαπώ παρά τους γέρους σαν κ' εσένα!... Η κυρία Δαλός ήρχισε να γελά.

Έσκέφη ότι, όλίγον κατ' όλίγον, ή άγριότης της κόρης της δεν θα ήμπορούσε ν' άντισταθί είνε τό θέλητρον κάποιας καλής διασκεδάσεως. Και πραγματικώς, την άλλην ήμέραν ένα κοριτσάκι της ήλικίας της ήλθε μ' ευγένειαν κοντά της, και ή Ίουλιέττα αυτήν την φοράν παρεσύρθη κ' έπαίξεν.

Από την στιγμήν εκείνην, αί μακριάι όραι του ταξείδου δεν έφαινοντο άτελείωτοι ή δύσισ του ήλιου εκφασε γρήγορα, και ή Ίουλιέττα έθαύμασε πολύ, όταν την Κυριακήν τό πρωί, με εξαίσιον καιρόν, απέβιάσθη — σαν είνε την Νέαν Υόρκην. Από την στιγμήν εκείνην, όλα εκάφησαν κάπως θολά είνε τό κεφάλια της Ίουλιέττας. Τα παιδάκια σπανίως εκπλήσσονται, ή δε όφισ της μεγάλης εκείνης και θορυβώδους πόλεως, όπου μερικά σπίτια έχουσαν επάνω από είκοσι πατώματα, όπου ο σιδηρόδρομος περνά είνε τους δρόμους επάνω από τα κεφάλια των ανθρώπων, περισσοτέραν έφεραν άιτηγανία είνε την μικρούλαν Γαλλίδα παρά εκπλήξιν. Εϋρίσκειν ή Ίουλιέττα ότι ο άνελκυστήρ του ξενοδοχείου των άνέβαινε και κατέβαινε με εκτακτον ταχύτητα, ενώ εκείνος που είχα είνε τό σπίτι των, είνε τό Παρίσι, εκινεϊτο με φρόνιμον και αξιοπρεπή βραδύτητα τό σερίβρισμα των φαγητών κατά τον άμερικανικόν τρόπον, μ' ένα σωρό πιάτακια, τα όποια έβαζαν όλόγυρα είνε τό μεγάλο της πιάτο και τα όποια της ενθόμιζαν τό σερίβριστο της κούκλας της, την διασκεδάσαν άλλα, εκτός από αυτά τα μικρολογήματα, εκτός

από τό γεγονός ότι ήκουε τους ανθρώπους του δρόμου, και τα μωρά παιδάκια, να όμιλουσαν αγγλικά, σαν να ήτο πραγματικώς εϋκολη αυτή ή αλλόκοτη γλώσσα, ή Ίουλιέττα δεν είδε μεγάλην διαφοράν μεταξύ Νέας Υόρκης και Παρισίων. Αν έρωτάτε δια την Λισβέτταν, αυτή είχε παράπονα δι' όλα τα πράγματα, και θα έλεγε δια την Άμερικην ότι είνε τόπος άγριανθρώπων, αν δεν εϋρίσκειν εκει πολλούς συμπατριώτας της και αν δεν ήκουε συχνά να όμιλουσαν την αγαπητήν της γλώσσαν της Γερμανίας.

Τέλος, ήρχισε τό άτελείωτον ταξείδιον με τον σιδηρόδρομον δια μέσου της άμερικανικής ήπειρου. Η κυρία Δαλός έμεινε μολαταυτα όλίγας ήμέρας είνε τό Σικάγον, δια ν' αναπαυθί όλίγον ή κόρη της πριν ξεκινήσουσαν δια τα μεγάλα λιβάδια, τα όποια επρόκειτο να διασχίσουσαν.

Τό τραϊνο, τό όποιον μετέφερε τας δύο μας ταξιδιωτριάς ήτο παραπολύ μακρύ, και κάθε ένα από τα τεράστια διαμερίσματά του είχε όνομα, όπως οι δρόμοι των πόλεων. Τό διαμέρισμα της κυρίας Δαλός εκέγετο Μιννιχαχά, με ιδιόν δηλαδή όνομα, τό όποιον σημαίνει (τό νερό που γελά), και αυτό διασκεδάζε πολύ την Ίουλιέτταν τό επρόφερε διαρκώς, κ' εκάμνε τας δύο τελευταίας του συλλαβάς ν' άντηχοῦσαν σαν αληθινόν χάχανο.

Είχαν αί δύο των ένα ιδιαιτερον θαλαμίσκον, ο όποιος τό βράδυ μετεμορφώνετο είνε κρεββατοκάμαραν, είχε δε και τό κολυτήριόν του δίπλα. Την ήμέραν, εστερεώνετο ένα τραπέζιακι άνάμεσα είνε τα δύο θρανία, ήμπορούσαν δε αί ταξιδιωτρίαί να φαντασθουσαν ότι εϋρίσκονται είνε μικροσκοπικόν σαλονάκι. Η Ίουλιέττα εϋρίσκει νοστιμωτάτην την καμαρουλιάν των, διότι είχε ένα καθρέπτην, χρυσώματα είνε τους τοίχους και κυανοπράσινα παραπετάσματα. Οι ταξιδιωτρίαί έπήγαιναν κ' εγευμάτιζαν είνε τό βαγιόν, τό όποιον εκρησίμεινε ως εστιατόριον και όπου μαύροι ύπηρέται με άσπρα σακκάκια τους έπεριποιούντο.

Ένας μαύρος επίσης, γελαστός και καλόκαρδος, εκφροντιζε δια τον ιδιόν των θαλαμίσκον, όπου έβαζε κάθε βράδυ καθαρά σινδονία είνε τα κρεββατάκια. Ο μαύρος αυτός εκέγετο Γιώργης. Η Ίουλιέττα παρετήρησεν ότι οι ταξιδιωτρίαί εκφώναζαν όλους τους μαύρους του τραϊνου με αυτό τό όνομα εφαντάσθη λοιπόν ότι όλοι οι μαύροι χωρίς εξαίρεσιν ήσαν Γιώργηδες. Η αλήθεια είνε ότι ο μέγας Άμερικανός πολιτής Γεώργιος Βάστικτων, ο απάτερας των Ήνωμένων Πο-

«Άγκαλιά τα δύο...» (Σελ. 20.)

«Κατά λάθος...» (Σελ. 20.)

«Ένας μαύρος γελαστός και καλόκαρδος...» (Σελ. 21.)

«Η Ίουλιέττα, εκύτταζε τό τοπίον...» (Σελ. 22, στ. α'.)

λίτειών», έχει την τιμήν να τον σέβονται παραπολύ τα μαύρα παιδιά του, και δι' αὐτὸ τὸ ὄνομα Γιώργης εἶνε τόσο κοινόν. Οἱ ἐπιβάται τοῦ τραίνου δὲν ἐλάθευαν παρὰ τὴν μίαν φορὰν μόνον ἀπὸ τὰς δύο. Ἦτο εὐκολὸν νὰ φωνάζουν τοὺς μαύρους ὑπηρετάς με αὐτὸ τὸ ὄνομα, καὶ ἡ εὐκολία ἐγένε συνηθεία. Οἱ μαύροι ἄλλως τε δὲν τὸ θεωροῦν προσβολήν...

Αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες ἐπερνοῦσαν διαδοχικῶς, καὶ τὸ τραῖνο ἐτρέχεν ζωϊνῶς.

— Εἶνε πολὺ ἀσχημὴ ἡ Ἀμερικὴ, ἀλήθεια, μαρμὰ ;

— Δὲν ἔλεγεσ ὅμως ἄσχημο καὶ τὸν Οὐδῶνα ποταμὸν με τὰς ὄχθας του. Κατὰ τὴν ἰδέαν μου, δὲν ὑπάρχει ὠραιότερος.

— Μά, ἐγὼ τὸν ἄλησμόνησα σχεδὸν τὸν Οὐδῶνα. Εἶνε τόσοσ καρὸς ἀπὸ τότε πού τον εἶδα! Θαρρῶ πῶς ταξιδεύουμε χρόνια ὀλόκληρα καὶ δὲν θὰ φθάσωμε ποτέ! Εἶμαι τόσο κουρασμένη!...

Ἡ Ἰουλιέττα, γονατισμένη ἐπάνω εἰς τὸ θρανίον τῆς, ἐκύτταξε τὸ μονότονον τοπίον τῶν ἀπεράντων λειμῶνων. Ἐπερνοῦσαν τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶνε γνωστὸν με τὸ ὄνομα Ἀλκαλικὸὶ κάμποι, — μέρος ἐντελῶς ἔρημον, χωρὶς ἄλλην βλάστησιν, παρὰ ἓν εἶδος χόρτου σκληροῦ καὶ ἕηροῦ. Ἐσηκόνετο ἀπὸ τὸ χῶμα μία ἀσπριθερὴ σκόνη, παραπολύ λεπτή, ἀπὸ τὴν ὅποιαν δὲν ἤμποροῦσαν νὰ προφυλαχθοῦν. Ὁ ἀέρας ἦτο δύσκολος εἰς τὴν ἀναπνοήν. Οὔτε ἓνα δένδρον, οὔτε μία ἀνωμαλία τοῦ ἐδάφους δὲν ἤρχετο νὰ διακρίψη τὴν φρικτὴν μονοτονίαν τοῦ τόπου ἐκεῖνου.

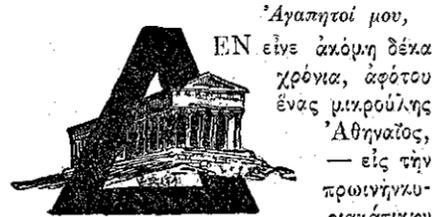
(Ἐπεται συνέχεια) **N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ**
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κατ' Ἰωάννας Μαίρη)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

ΑΝΔΡΕΑΣ Π. ΚΟΚΚΙΩΝΗΣ
(Μουσικήτης Ἀπόλλων)
Βραβεύθει εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν Φωτογραφίας.
[Ἴδε Διάπλασιν 1906, φύλλ. 45, σελ. 385.]

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ

Ἀγαπητοί μου, **ΕΝ** εἶνε ἀκόμη δέκα χρόνια, ἀφότου ἓνας μικρούλης Ἀθηναῖος, — εἰς τὴν πρωινὴν κυριακάτικην καταγοητευμένος, τὸ περιφρονῶν :

— Μαρμὰ, κίτταξε ἓνα ἀμάξι πού ἄφισε τὰ ἄλογά του καὶ τρέχει μονάχο του!

Τὸ ἀμάξι πού εἶχε τολμήσῃ αὐτὸ τὸ πραξικόπημα, ἦτο τὸ πρῶτον αὐτοκίνητον ποῦ ἐδελξαμεν εἰς τὴν ζωὴν μας, ὅχι μόνον ὁ μικρούλης ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι. Τὸ εἶχε φέρῃ ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ ὁ κ. Κ. Χρηστομάνος, ὁ γνωστότατος σήμερον διευθυντὴς τῆς «Νέας Σικνήης». Ἀλλὰ τότε ἐγνωρίζετο μόνον ἀπὸ τὸ ἄνευ ἀλόγων ἀμάξι του, τὸ πρωτοφανές, πού ἐκινούσε τόσοσ πολλὴν περιέργειαν τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν, — τῶν μικρῶν προπάντων, — ὥστε νὰ περιστοιχίζετο εἰς κάθε σταμάτισμα καὶ νὰ παρακολουθῆται με φωνὰς εἰς κάθε του ἐκκίνησιν... Ἦτο μικρὸν καὶ ὅχι τὸσον τελείου συστήματος. Κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἐσταματοῦσεν εἰς τὸν δρόμον, πεισματικὰ ἰδιότροπον ὡς ἀγύμναστον ἱππᾶριον, καὶ ὁ ἰδιοκτῆτῆς ἤναγκάζετο νὰ πεζεύη καὶ νὰ τὸ ἐπιδιορθώη με χίλια βιάσανα, μεταξύ τῶν ὁποίων τὸ περιστοιχίσμα τῶν περιέργων δὲν ἦτο βέβαια τὸ μικρότερον... Ἐως ὅτου εἶδε καὶ ἀποείδε, τὸ ἐβαρῆθηε καὶ τὸ ἐξέκαμε.

Πρὶν τὸ πωλήσῃ ὅμως, δύο ἢ τρία ὅμοια αὐτοκίνητα εἶχαν ἀναφανῆ εἰς τοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους, καὶ ἡ περιέργεια τοῦ κόσμου ἐμερίζετο ὥστε νὰ μὴν εἶνε πλέον τόσοσ ἐνοχλητικὴ διὰ τὸν πρῶτον. Ὁ κόσμος ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνηθίξε τὸ αὐτοκίνητον. Τὰ χρόνια ἐπερνοῦσαν, τ' αὐτοκίνητα ἐπλήθαιναν, καὶ σήμερον περνοῦν ἀπ' ἐμπρός μας, — ὠραῖα, πολυτελῆ, γρήγορα καὶ θαρρῶδη, — χωρὶς νὰ κινοῦν τὴν προσοχὴν μας περισσότερον ἀπὸ τὸ ἐπιδεικτικὸν ἐκεῖνο ἀμάξι, με τὸ ὅποιον τὸ κατᾶστημα Χρυσικοπούλου μοιράζει τὰ ἐμπορεύματα εἰς τὴν πελατεῖαν του. Τὸ αὐτοκίνητον, τὸ ὅποιον βασιλεύει εἰς τὰς εὐρωπαϊκάς μεγαλοπόλεις καὶ τεινεὶ ὀλογὲν νάντικαταστήσῃ τὴν ἀμαξίαν τῶν πάμπαν, — ἔπως αὐτὴ εἶχεν ἀντικαταστήσῃ τὸ φορεῖον τῶν προπαύλων, — δὲν εἶνε πλέον πρωτοφανές οὔτε εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τώρα μάλιστα εἰμποροῦν νὰ πολαμῶνουν τὴν μεθυστικὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἐκείνοι ἀκόμη πού δὲν εἶνε τόσοσ πλούσιοι ὥστε νὰ ἔχουν ἰδικὸν τῶν. Ὑπάρχει τῶντι ἀγοραῖον αὐτοκίνητον με πολλὰς θέσεις, τὸ ὅποιον ἐνοικιάζεται ἀντὶ δέκα δραχμῶν τὴν ὥραν. Καὶ ἔλαβα ἀφορμὴν ν' ἀντιληφθῶ τὴν εὐδαιμονίαν μιάς παρέας νεαρῶν κομψευομένων, οἱ ὅποιοι μ' ἐξέδον δύο δραχμῶν κατ' ἄτομον, ἐδοκίμασαν πρὸ τίνος τὸ νέον αὐτὸ θελήτρον, ὅχι καὶ χωρὶς νὰ κάμουν τὴν ἐπίδειξιν των διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου... Ὁλίγον ἀκόμη, καὶ ἡ εὐκαιρία θὰ γίνη πολὺ προχειρότερα. Καθὼς θὰ ἠκούσατε βέβαια, μία Ἐταιρία ἔλαβε ἢ θὰ λάβῃ προνόμιον ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν νὰ φέρῃ εἰς τὰς Ἀθήνας αὐτοκίνητα καὶ νὰ τὰ ἐνοικιάζῃ. Καὶ διεμαρτυρήθησαν μὲν οἱ ἀμαξήλαται μας, — δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἔχραμεν μάλιστα καὶ ἀπεργίαν, — ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας, τὸ κανὸν θὰ γίνῃ καὶ εἴτε ἀπὸ τὴν ἑταιρίαν αὐτήν, εἴτε ἀπὸ ἄλλην, εἴτε ἀργὰ εἴτε γρήγορα, τ' ἀγοραῖα αὐτοκίνητα θὰ μᾶς ἔλθουν. Διότι τὸ ἀπαίτει ἡ πρόδοσ. Αἱ Ἀθῆναι, αἱ ὅποιοι προσοδεύουν ὑρ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ καθυστερήσουν εἰς τὸ αὐτοκίνητον. Καὶ οἱ ἀμαξήλαται μᾶς θὰ πεισθοῦν ὅτι τὸ μέσον τῆς μεταφορᾶς των εἶνε πρὸ πολλοῦ ἀπηρησιωμένον. Καὶ θ' ἀναγκασθοῦν οἱ περισσότεροι ν' ἀντικαταστήσουν τὰ ἄλογά των με ἵππους... μηχανῆς.

Πρὸ δέκα ἐτῶν δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὰς Ἀθήνας οὔτε ἓν αὐτοκίνητον. Σήμερον ὑπάρχουν πολλὰ. Καὶ συλλογίζομαι πόσα θὰ ὑπάρχουν μετὰ δέκα ἐτη, ἢ μετὰ εἴκοσι. Καὶ ἀκόμη συλλογίζομαι, ὅτι θὰ ἔλθῃ καιρὸς, κατὰ τὸν ὅποιον αἱ ἀμαξαι θὰ εἶνε κατ' ἐδῶ τοσον σπάνια καὶ τόσοσ ἀξιοπεριεργοί, ὅσον εἶνε σήμερον τ' αὐτοκίνητα! Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην, τῶντι, ὁ κύριος ὁ ὅποιος θὰ ἐξέρχεται εἰς περιπατον ἐντὸς τροχοφόρου συρόμένου ἀπὸ ἄλογα, θὰ κάμνη τὴν ἐντύπωσιν πού θὰ μᾶς ἔκαμε σήμερον κύριος ἐντὸς φορεῖου μεσαιωνικοῦ, μετακομιζομένου ἀπὸ δύο βαστάζους!

Ἀλλὰ τ' αὐτοκίνητα, — δεδομένου ὅτι τίποτε δὲν μένει αἰωνίως εἰς τὸν κόσμον, — ἀπὸ τί θάντικατασταθοῦν μίαν ἡμέραν;... Ἐ, αὐτὸ πλέον τὸ ἀεῖον εἰς τὴν ζωὴν ῥαντασίαν σας, καὶ ἀπὸ τὸ μέλλον, τὸ ἀνεξήγητον, ἐπιστρέφω εἰς τὸ παρόν.

Τὰ αὐτοκίνητα, λέγουν, δὲν εἶνε τόσοσ μεγαλοπερῆ, γραφικὰ καὶ ποιητικὰ, ὅσον τὰ ἀμάξια, τὰ συρόμενα ἀπὸ ὠραῖα ἄλογα... Αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Ἀλλ' εἶνε παρατηρημένον ὅτι ἐν γένει ὁ πολιτισμὸς, ἢ πρόδοσ, ἢ βελτίωσις τῆς οὐσίας, ἀσχημίζει τὸ ἐξωτερικόν, τὴν μορφήν, καταστρέφει ὀλίγον τὴν ποίησιν τῆς ζωῆς. Ὅλα τὰ παλαιὰ εἶνε ὠραιότερα, ποιητικώτερα ἀπὸ τὰ νέα καὶ, ἀλλὰ τὰ νέα εἶνε τελειότερα

χρησιμώτερα, οὐσιαστικώτερα. Ἐξάφνα τὸ αὐτοκίνητον, παραβαλλόμενον πρὸς τὴν κοινὴν ἀμαξίαν, εἶνε οἰκονομικώτερον, ἀσφαλέστερον καὶ ἀσυγχρίτως ταχύτερον. Ἡ διατήρησις τῆς μηχανῆς στοιχίζει ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν διατροφήν δύο ἵππων, ἐνῶ καμμία ἀμαξία δὲν θὰ ἤμποροῦσε νὰ τρέξῃ ὅσον ἐν αὐτοκίνητον μετρίας ταχύτητος. Ἀεῖον δὲ τὰ σαράντα, τὰ ἐξήντα καὶ τὰ ἑκατὸν μίλλια τὴν ὥραν ποῦκάνουν τὰ τέλεια αὐτοκίνητα! Αὐτὸ πλέον καταντᾷ μυθῶδες, ἀπίστευτον, φανταστικόν. Λέγουν δὲ ὅσοι τὴν ἀπήλασαν, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλειότερα ἡδονή, ὠραιότερα μέθη, ἀπὸ τὴν μέθην αὐτὴν τῆς ἡλιγγιώδους ταχύτητος, τὴν ὅποιαν χαρίζει τὸ αὐτοκίνητον.

Σὰς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Αἱ πρόδοι τοῦ αὐτοκινήτου.

Σχετικῶς με τὴν σημερινὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Φαίδωμου, ἰδοῦ μία εὐχλωττος στατιστικὴ τῶν ἐν Παρισίοις μόνον αὐτοκινήτων. Τῆ 1889 εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσιν ὑπῆρχον μόλις 129 αὐτοκίνητα (ἀμαξαι καὶ ποδήλατα). Τῆ 1900 τὰ 129 ἔγιναν 500. Τῆ 1903 ὑπῆρχον 19,886 αὐτοκίνητοι ἀμαξαι, καὶ 19,816 αὐτοκίνητα ποδήλατα. Σήμερον οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ σχεδὸν ἐδιπλασιάσθησαν. Ἐκατὸν δέκα χιλιάδες ὑπαλλήλων, μηχανικῶν, ἐργατῶν καὶ δειγθῶν ζοῦν ἀπὸ τὴν νέαν αὐτὴν βιομηχανίαν, καὶ κερδίζουν κατ' ἔτος ἀπὸ μισθοῦ 180 ἑκατομῦρια φράγκων!

Τὰ σάνδουιτς.

— Πῶς μ' ἀρέσουν τὰ σάνδουιτς! — ἔλεγε μίαν μικροῦλα εἰς μίαν ἀπογευματινὴν συναστροφὴν. — Μὰ γιατί τὰ λένε ἔτσι;

— Διότι τα φέρουν ἀπὸ τὰς Σανδουίχας νήσους, τὰς ὁποίας οἱ Ἄγγλοι λέγουν Σάνδουιτς! — ἀπήντησεν ἓνας μεγάλος κύριος, πού ἔκαμε τὸν σοφόν.

Ἡ μικροῦλα δὲν τὸν ἐπίστευσε. Πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἰδῆ τὴν μαμμὰ τῆς, πού κατεσκεύαζε μόνη τῆς τὰ σάνδουιτς με φετάνια φουμ, χαδιάρι, φρέσκο βούτυρο, κτλ. — Πῶς λοιπὸν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἤρχοντο ἀπὸ τὴν Ὠκεανίαν;

Καὶ ὅμως ὁ κύριος ἐκεῖνος εἶχε πλησιάσῃ ἀρκετὰ εἰς τὴν ἀλήθειαν με τὴν ἐξηγήσιν πού ἔδωκεν. Ὅταν ὁ Κούκ, ὁ μέγας Ἄγγλος θαλασσοπόρος ἀνεκάλυψε τὰς Σανδουίχας νήσους, τὰς ὠνόμασε με αὐτὸ τὸ ὄνομα πρὸς τιμὴν τοῦ κόμητος Σάνδουιτς, ὁ ὁποῖος ἦτο τότε ὑπουργὸς τῆς Ἀγγλίας. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὑπουργὸς, ὅταν ἔμεινεν ἀργὰ εἰς τὴν Βουλῆν, με τὰς συζητήσεις, ἐσυνείθηε νὰ τρώῃ σοδαρώτατα, χωρὶς νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὴν θέσιν του, μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ νόστιμα φουμάκια, τὰ ὁποία κατόπιν ἐδαπτίσθησαν με τὸ ὄνομά του.

Με δύο δαμβέλλες.

Ὁ Ἀνανίας — σὰς τὸν καταγγέλλω — καμμία φορὰ εἶνε ἢ κάμνη τὸν ἀφηρημένον. Τὸν εἶδα εἰς τὸν δρόμον μίαν ἡμέραν πού ἔβραχε καὶ αὐτὸς ἐκρατοῦσε κλεισμένην τὴν ὀμβρέλλαν του.

— Ἐνόμιζα πῶς ἐκρατοῦσα μπαστοῦνι, μοῦ εἶπε διὰ νὰ δικαιολογηθῆ.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν ἐκρατοῦσε δύο ὀμβρέλλες.

— Κάτι σήμερα με δύο; — τὸν ἐρωτῶ.

Καὶ αὐτὸς σοδαρώτατος:

— Διότι πηγαίνω εἰς ἐπισκέψεις, καὶ μπορεῖ νὰ ξεχάσω κάπου τὴν μίαν!

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ
ΤΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΝΕΩΣΕΩΝ
ΜΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΛΑΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΜΕΤΟΧΗΣ

Δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ δώσω παράτασιν τῆς προθεσμίας τῶν ἐγγραφῶν καὶ τῶν ἀνανεώσεων πέραν τῆς 15 Δεκεμβρίου.

Ἀλλὰ τόσοσ πολλοὶ καὶ τόσοσ θερμῶς με παρεκάλουν νὰ παρατεῖνω εἰ δυνατόν τὴν προθεσίαν διὰ νὰ συμπεριληφθοῦν ἐντὸς αὐτῆς καὶ αἱ ἐσραῖ, — Χριστοῦγεννα, Πρωτοχρονιά, Φῶτᾶ, ἡμέραι δηλαδὴ κατὰ τὰς ὁποίας, ἔνεκα τῶν δώρων, διευκολύνεται πολὺ καὶ ἡ ἀπ' εὐθείας ἐγγραφή καὶ τὸ ξεσπάθωμα, — ὥστε ἀπεφάσισα νὰ ἐκδώσω, καὶ ἰδοῦ, παρατεῖνω τὴν προθεσίαν

ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1906

Τοῦτο κάμνω κυρίως χάριν τῶν φίλων μου ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀνανεοῦν τὴν συνδρομὴν των διὰ χρημάτων, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των τὴν Πρωτοχρονίαν. Εἰξέσω δὲ δι' αὐτοὺς εἶνε πολλοί, καὶ ἐσκέφθην δι' αὐτοῦ μετὰ τὴν τῆς προθεσμίας των δὲν εἰμποροῦν ἀνανεώσων ἀπὸ τώρα, θὰ ἦτο ἄδικον τῶντι νὰ τοὺς στεργῶ τῶν Δώρων καὶ τῶν Προνομίων.

Ἄλλ' εἶνε ὅλας περιττὸν νὰ εἶπω ὅτι ἡ νέα προθεσμία εἶνε ἡ τελευταία. Οἱ ἐγγραφομένοι μετὰ τὴν 15 Ἰανουαρίου οὔτε εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ λάβουν μέρος, οὔτε Μετοχὴν θὰ λάβουν δωρεάν, διότι βεβαίως ὁ ἀριθμὸς τῶν 1000 θὰ ἔξη συμπληρωθῆ πρὸ πολλοῦ.

Μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν γράφω ἐδόθησαν δωρεάν 505 Μετοχαί. Ὅστε θὰ δοθοῦν ἄλλαι 495. Καὶ τώρα ἐμπρός... ὁποῖος πρωτοσπορῶσῃ!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Διαπλάσεως κ. Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας ὅλους ὅσοι τὸν συνεχάρησαν ἐπὶ τῆ δημομαστικῆς του εορτῆς. Εἶνε τόσφ πολλοὶ ὅσοι τῆ ἔστειλαν τηλεγραφήματα, δελτάρια, ἐπισκεπτήρια, ἐπιστολάς, ἄνθη, κτλ. ὥστε θὰ ἐχρησάετο ὀλόκληρος στήλη διὰ νὰναγραφῶν ὀνομασί. Ὁ κ. Παπαδόπουλος λυπεῖται πού δὲν διαθέτει σήμερον αὐτὴν τὴν εὐγνώμονα στήλην, — ὁ χῶρος τοῦ φύλλου δὲν ἐπιτρέπει, — ἀλλ' ἐξ ἄλλου ἡ χαρὰ του καὶ ἡ συγκίνησις του εἶνε βαθεῖα, διότι συναισθάνεται ὅτι αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ τῆς ἀγάπης, αἱ γινόμεναι πρὸς αὐτὸν πανταχόθεν, προσέρχονται ἐκ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν ὁποίων ἀπολαύει τὸ ἔργον του, ἡ Διάπλασις.

Περὶσσοτέρας ἐξηγήσεις, ἀπὸ ὅσας γράφει ἡ Μετοχὴ — καὶ τὰς γράφει σαφέστατα, — εἶνε ἄδύνατον νὰ σου δώσω ἔδω, φίλε Ν.Ε.Π. Διάβασε τὰς ὁδηγίας τῆς με προσοχὴν, καὶ θὰ ἐνόησῃ τὸν μηχανισμόν. Ἐπιτέλους, δὸς τὴν νὰ σου τὴν διαβάσῃ καὶ νὰ σοῦ τὴν ἐξηγήσῃ κανένας μεγαλῆτερος. Εἶνε τόσοσ εὐκολόν! — Εἶδες βεβαίως ὅτι σοῦ ἐξέλεξα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τὸ ψευδώνυμον Χρυσοῦς Μόσχος.

Ἀφροσπεφανομένο Κῶμα, [E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν. Ἐδικάσασα καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἐφημερίδα τὸν λόγον τοῦ κ. καθηγητοῦ, καὶ μοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἀλλὰ δὲν ἀρ-

καὶ νὰ ἐπιδοκιμάζωμεν καὶ νὰ χειροκροτῶμεν τοὺς πατριωτικοὺς ῥήτορας. Ἡ συγκίνησις περὶ καὶ εἴπειτα δὲν μένει τίποτε. Τὰ ἔργα μένουν...

Νὰ τί ἔπαθε τὸ Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας διὰ νὰ μὴν προσέχη! Συνεπλήρωσε τὸ ψευδὸν δελτίον του με ψευδώνυμα πού δὲν ἔχουν φωνή οὔτε εἰς τὰς ἐχρήσεις οὔτε εἰς τὰς ἀνανεώσεις τοῦ 1905, καὶ ἂν δὲν τὸ ἔβλεπεν ἐγκαίρως νὰ τὸ διορθώσῃ, ἡ ψῆφος του θὰ ἐπὶ γαίνε χαμένη, — ὅπως θὰ πάγη χαμένη καὶ ἡ ψῆφος μερικῶν πού ἐσημαίωσαν ψευδώνυμα μὴ ἐκλέξιμα. Ἀλλὰ ποῖος τοὺς πτοῖσι; Ἄς προσέχουν!

Καὶ σχετικῶς με τὰ ψευδοδέλτια, λέγω πρὸς ὅλους, ὅτι ὅποιοι ἐψῆφισε, ἐψῆφισε. Καθὼς ἐδηλώσα καὶ εἰς τὴν Προκήρυξιν τῆς Δημοψηφισίας, δὲν δέχομαι ἀντικαταστάσεις καὶ διορθώσεις ψευδοδελτίων. Ὁ μηχανισμὸς τῆς διαλογῆς — τὸν ὅποιον ἐδῶ δὲν ἔχω τόπον νὰ σας ἐξηγήσω, — εἶνε τοῦτοῦτος, ὥστε δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψει παρὰ μόνον τὸ πρῶτον ψευδοδέλτιον τοῦ καθενός, ὅπως ἐστάλη ἐξ ἀρχῆς. Μὴ στέλλετε λοιπὸν δεύτερα, διότι πᾶνε χαμένα.

Νὰ μου φιλήσῃς, Ἀθήνη, τὰς ἀγαπητάς μου φίλας Κυανοῦν Σηλήνας καὶ Ἑλληνικὴν Θεοτήν καὶ νὰ τὰς εἰπῆς ὅτι εὐχομαι ὑπὲρ τῆς ἀναρρώσεως τῆς σεβαστῆς καὶ πολυτιμῆς γαργίας των. Γράψε συχνότερα, τὰ νέα σου εἶνε πάντοτε πολὺ ἐνδιαφέροντα.

Βλέπεισ σήμερον, φίλη Δ.Ν.Μ. ὅτι τὸ ψευδώνυμον Ἄπτερος Νίκη πού θὰ ἐπροτιμοῦσε, σοῦ τὸ ἐπῆραν. Διάλεξε λοιπὸν κανὲν ἄλλο καὶ γρήγορα, διὰ νὰ σου ἀπαντῶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ νὰ μὴ χάνησ τὰ εὐσημὰ πού σοῦ ἀξίζουν.

Αἱ πολυχρωμαὶ γελιογραφίαι σου, Ἐρυθρὸν Προσοπέλι [EE], μ' ἐράιδουσαν πολὺ προπάντων αἱ παραστάσεις τῶν διαφόρων ψευδωνύμων. Ὅσον διὰ τὸ ἰδικόν σου, εἶδες, ὅτι ἐνεκρίθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, πρὶν λάβω τὴν ἐπιστολήν σου. Καλλίτερα ὅμως, διότι εἶνε πολὺ ὠραιότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο πού ἤθελες. Ἀπάντησις με τὸ ὄνομα δὲν ἐπιτρέπεται.

Ὅκτῶ ἐτη ἔγει πού εἶνε συνδρομητῆς μου ἡ Ἑλληνικὴ Καρδιά [EE], ὀνειρεύεται δὲ νὰ τὰ κάμη ὀδόντα... δηλαδὴ νὰ ἐκακοουθῆ νὰ με παίρῃ καὶ διὰ τὰ ἐγκόνια του. Αὐτὸ εἶνε μία ὠραιότατη εὐχὴ καὶ διὰ τοὺς δύο μας. — Αἱ γελιογραφίαι μοῦ ὑπῆρθησαν, προπάντων διὰ τὰς εὐφροσύναις ἐπινοήσεως.

Πῶσον με ἀγαπᾷ ἡ Ἀθῆνη τῆς Ἑλλάδος, [EEE], εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τοῦτο: Τὴν ἰην Δεκεμβρίου, ἀρχομένου τοῦ 28 ἔτους μου, προσεκάλεσε τοὺς συμπατριώτας του εἰς εορτήν, καὶ τοῖς ἐξέφωνῆσεν ὠραῖον λόγον περὶ Διαπλάσεως, καὶ τοῖς προσέφερον ὠραῖα συριανὰ λουκούμια. Τὰ τῆς εορτῆς ταῦτης ἔμαθε καὶ ὁ καθηγητὴς του κ. Ἰωακείμ Βαλασθάνης, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπαίνεσῃ δημοσίᾳ τὴν Διάπλασιν καὶ τὸν διευθυντὴν τῆς, λέγων ὅτι εἶνε ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων διὰ τὴν ἐπὶ τόσα ἔτη ἐκακοουθῆσιν τοῦ πολυμύθου καὶ δυσχεροῦς ἔργου, τὸ ὅποιον ἀνέλαβε σχεδὸν δεκαεπταετής. — Τοὺς εὐχαριστοῦμεν ὅλους ἀπὸ καρδίας.

Μάρτυ τῆς Ἐλευθερίας [E], πολὺ λυποῦμαι διὰ τὰς καταγγελίας αὐτὰς. Ποτέ δὲν ἐπερίμενα ὅτι φίλοι τῆς Διαπλάσεως καταδέχονται νάντιγράφουν Παιδικὰ Πνεύματα καὶ νὰ τὰ στέλλουν ὡς ἰδικὰ των. Παρηγοροῦμαι ὅμως με τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν ἦτο ἀντιγραφὴ, ἀλλ' ἀπλῆ συνάντησις ἰδεῶν.

Ἐδγε, Παλλάς [EE], νὰ ἔχῃς τόσα μαθηματὰ καὶ νὰ καταγίνεσαι καὶ εἰς τὰ οἰκιακά, αὐτὸ σὲ τιμᾷ πολὺ. Περιμένω καὶ ἐγὼ ἀνοπομῶνως τὰς ἀμεγάλαις εορταῖς διὰ νὰ λάβουν καιρὸν οἱ φίλοι μου νὰ μου γράψουν ὅλα τὰ νέα των.

Είς άλλας επιστολάς δὲν θάπαντήσω σήμερον. Ἐλάβα πολλὰς, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ ψευδώνυμου νῆα ἢ ἀνανεωμένα. Αὐτὸ, εἰς τὴν ἀρχὴν κάθε νέου ἔτους, θὰ γίνεται πάντοτε: ἡ ζωηρότης τῆς ἀλληλογραφίας θὰ εἶνε ὀλίγη. Ἀλλὰ βαθμῶδ' ὀλίγον, ὀλίγον, μετὰ τὰς ἐγκρίσεις νέων ψευδώνυμων καὶ τὰς ἀνανεώσεις τῶν παλαιῶν, θὰ ζωηρεύη. Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδῃτε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον φύλλον. Καὶ μετὰ δύο ἢ τρία φύλλα ἀκόμη, θὰ ἐπανέλθῃ τὸ πρῶτον καθυστάθως, δηλαδὴ ἡ συνήθης μας γραμματοπλημμύρα, ἡ πληθώρα τῶν ψευδώνυμων, ἡ βροχὴ τῶν ἀσπασμῶν, τῶν ἀπαντήσεων, τῶν προτάσεων καὶ... τῶν εὐσημῶν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1905 ὅσα ψευδώνυμα ἀκολουθοῦνται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγνοία δὲ ἀκολουθοῦνται ἀπὸ κ, ἀνήκουν εἰς κοινήν.]

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀστὴρ τῆς Καισαρείας, α. (Δ. Δ. ἔστειλα ὄ,τι ἐξήγησαι) Ἀγγελος τοῦ Ἐλέους, α. (χωρὶς ἀρχικά κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου) Ριγολέττος, α. (Ι. Κ.) Κουροπάτιν, α. (Δ. Κ.) Μαργαρίτα τοῦ Ἀργού, κ. (Φ. Α. αὐτὸ ἐξέλεξα) Μαργεμένο Ποτήρι, α. (+—ἔστειλα) Νηρηὶς τοῦ Ἀμυροῦ, κ. (Η. Η. Η.) Ροδοδάφνο-στεφανωμένος Ἦσος, α. (Σ. Θ. ὁ κ. Π. σου ἀπήγγειλεν ἰδιαιτέρως σ' εὐχαριστῶ κ' ἐγὼ δι' ὅσα γράφεις) Ἐπίγειος Ἄγγελος, κ. (Κ. Τ. αὐτὸ ἐξέλεξα τόμους καὶ τετράδια ἔστειλα) Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας, κ. (Ο. Ε. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς, διὰ νὰ στείλῃς Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸν Διαγωνισμόν, πρέπει νὰ εἶνε τὸ ὀλιγώτερον δέκα καὶ ὄχι τώρα, ἀλλ' ὅταν θὰ σὰς εἰπῶ) Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου, κ. (Α. Ν. Ε. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς) Ἐνωσις, κ. (Ι. Α. αὐτὸ ἦτο τὸ φραϊότερον) Ροδίτα, κ. (Α. Π. Χ. αὐτὸ ἐξέλεξα: ἀλλὰ διατὶ γράφεις μὲ κόκκινον μελάνι; εἶνε ἀσχημὸν καὶ ἀνθυγιεινόν) Προϊνικὴ Σμάρραδος, α. (★Γ★ αὐτὸ ἐξέλεξα) Κυματοθραύστης τοῦ Ἐξέσιον, α. (Κ. Β. Π. αὐτὸ θὰ προτιμᾷς καὶ σὺ, ἀπὸ τὸ ἔγραψες πρῶτον) Θεὸς τῆς Ἀγάπης, α. (Δ. Κ.) Ἀπιερός Νίκη, α. (Δ. Γ. εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Κόρη τοῦ Ὀυρανοῦ, κ. (Ε. Ν.) Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας, α. (χωρὶς ἀρχικά) καὶ Λάτρης τοῦ Ὁραίου, κ. (Ε. Ι. Α. εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) καί, ἡ ἀδελφὴ σου εἰμπορεῖ νὰ ψηφίσῃ).

Ἀνανεώσεις Ψευδῶν ὀνομασίων: Κερκυραϊκὸ Ροδάκινο, α. Παλλὰς, κ. Φίλημα Σκιάς, κ. Κόρη τοῦ Διός, κ. Ἑλληνικὴ Θεότης, κ. Δικέφαλος Ἀετός, α. Κωνσταντῖνος Σπῆλαιος, κ. Ἀθήνη, κ. Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν, κ. Ἄσπρα τῆς Ἐλευθερίας, κ. Ρόδον τῆς Ανατολῆς, κ. Χουσοῦς Κάλυξ, κ. Ποιτιάς Ἄσπρα, α. Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας, α. Διακριθεῖσα Ἀρσενική, κ. Φλοῖσθος τῆς Θαλάσσης, α.

Ὅσοι μοῦ ἔστειλαν ψευδώνυμον πρὸς ἐγκρίσιν, μὴ συνοδεύοντα ὑπὸ τοῦ ἀντιτιμοῦ, πρέπει νὰ μοῦ στείλουν 1 φρ. καὶ νὰ μοῦ ξαναγράψουν τὰ ψευδώνυμα διὰ νὰ τοῖς ἐκλέξω. — Ἡ φίλη μου Ο. Δ. Μ. ἔκαμε τὸ ἐναντίον: μοῦ ἔστειλε τὰ χρέματα, χωρὶς νὰ προτείνῃ ψευδώνυμον ὥστε τὸ περιμένω.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Νηρηὶς τοῦ Ἀμυροῦ μετὰ τὴν Νεράϊδαν τῶν Ἀγρῶν ἢ Ἑλληνικὴ Κορδα μετὰ τὴν Ἑλληνίδα καὶ Ἐαρινὴν Νεφέλην—ἡ Παλλὰς μετὰ τὴν Ἐρμυθὸν Προσωπεῖον—ὁ Δικέφαλος Ἀετός μετὰ τὴν Ὀμιχλωδὴν Ψυγῆν, Ἰδιότροπον Σουδοῦλαν, Ἑλληνικὸν Πνεῦμα καὶ Ὀνειροὺς τῆς Πατρίδος.

Ἄλλαι προτάσεις δημοσιεύσονται δὲν ὑπάρχουν. Οἱ φίλοι μου δὲν εἶδαν ἀκόμη τὰ νέα

ψευδώνυμον τοῦ πρώτου φύλλου, καθὼς δὲ σὰς εἶπα, προτάσεις μετὰ τὰ παλαιὰ, τὰ κατηρηγμένα, δὲν δημοσιεύονται.

Ἡ Διαπίλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Γαβρ. Π.Χ. (ἡ ἐπιστολὴ σου πρὸς τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέραν ἐστάλην) Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόσιον, Νεράϊδαν τῶν Ἀγρῶν (ἐλήφθησαν) Ἐδλαμπίαν Α. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Ἄλλα διὰ νὰνταλλάξῃς Μ. Μυστικά, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ πάρῃς ψευδώνυμον καὶ νὰναγνώσῃς μετὰ προσοχὴν τὸν Ὀδηγόν) Ἑλληνίδα ἰδουστῶς κανὲν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα, μετὰ τὰ ὅποια ζητεῖς ἀνταλλαγὴν, δὲν εἶνε ἀνανεωμένον) Ἄσπρα τῆς Ἐλευθερίας [Ε], ἔχει καλῶς εὐθὺς ἅμα δημοσιεύσων τ' ἀποτελέσματα, θὰ σοῦ στείλω τὸ βραβείον) Κάμιαν Α. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμά σου εἰς μου γρήγορα ψευδώνυμον, διότι μετὰ τὸ ὄνομα δὲν ἐπιτρέπεται: δι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύω καὶ ὅλας τὰς προτάσεις τῆς ἀδελφῆς σου) Ι. Σ. Φ. (βραβείον ἔστειλα) Μιχαὴλ Χ. (ὅλα ἐλήφθησαν καὶ μὴν ἀνησυχῆς) Γλυκὸ Φιλάνι [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) Ἀλιτὰρ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ: Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1905

Ἐδίδεται ἀπὸ σήμερον εἰς τὸ Γραφεῖόν μας χρυσόδετος καὶ τιμητὰ δρεχμάς ἢ φράγκα δέκα (10).—Ἄδειος δρεχμάς ἢ φράγκα ἑπτὰ (7).

Ἐδίδονται ἐπίσης καὶ δλοὶ οἱ προηγούμενοι Τόμοι τῆς Β' Περιόδου χρυσόδετοι. (Εἰς τὴν τιμὴν ἐκάστου ὡς ἀδελτοῦ, προστίθενται δρ. ἢ φρ. 3 διὰ τὸ δεσμοῦν).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου

Ὁ χαρακτὴρ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φραγκέλλους, ὡν ἐκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.)

20. Δεξιόγραφος

Κοντὰ ἔς ἐν' ἀκρωτηρί. Κάτι καρδία ἀράξανε... Μὰ ἔως μαγεμμένα ὅθ' ἦταν τὰ νερά, Γιατί, ὡς που νὰ γυρίσω Νὰ τὰ ἴδω,—πετάξανε, Καὶ μόνο μιά βαροῦλα Φαινύταν καθαρὰ...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερ Πατρίδος

21. Ἀναγραμματισμός

Κινεῖ ἀρχαῖος βασιλεὺς ἀπλῶς τὰ γράμματά του Καὶ ζῆλον λαμβάνει ἔξαρνα μορφήν ἀγριωτάτου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἰλπου

22. Πνευματικὸς

+Οἱ σταυρ. ἀποτ. υἱὸν τοῦ Βορέου.

★+★ = Φωτίζει

★★+★★ = Κένταυρος

★★★+★★★ = Ἄσπυια

★★★★+★★★★ = Συγγραφεὺς

★★★★★+★★★★★ = Ἐκ τῶν τριάκοντα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγούρας τῆς Σωτηρίας

23. Αἴνιγμα

Τροφὴ πολλὴ κοινὴ τὸ ἀρσενικόν μου, Πόλις ἐλληνικὴ τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλλάδος

24. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 2 3 5 = Περσὶς βασιλισσα

2 4 2 1 = Πρόσωπον τῆς ἀγ. Γραφῆς

3 5 1 2 = Χρήσιμος εἰς τὴν ραπτικήν

4 2 3 2 5 = Μήτηρ ἦρωος

5 4 5 = Ἐπίρρημα χρόνου

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυρίας Σμαρφαλοῦρας

25. Φύρδην Μίγδην

σου - γσηυ - εν - ιτρασω - ιειυγ

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κατερινόπουλου.

26-30. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβόλεξον

Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλα τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειρὰν Κυβόλεξον: κηδεῖα, μελέτη, σκεῦος, δαυλός, ἀσαφής.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διακριθεῖσης Ἀρσενικήδος

31. Ποιικὴ Ἀμροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης, ἀποτελοῦν ὀμηρικὴν ἠρωίδα:

1, Ἀρχαῖος λυρικό. 2, Εἶδος θαλασίου ζῴου. 3, Ὅρος ἱερὸν. 4, Ποταμὸς τῆς Ἑβρώτης. 5, Κρίτωρ πόλεως. 6, Ἀρχαῖος ποιητής. 7, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 8, Ἰταλὸς ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Καρύστου

32. Φωνηεντόλιπον

δν - ν - τ - θ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου

33. Γρίφος

ὅς 0 ὅς 0 ζωόφιλον αγ—την + ὅς 0 ὅς 0 πλα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐαρινῆς Ἐσπέρας

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 42

464. Σκίατος (σκιά, ὄψις). — 465. Πάδος-γάδος. — 466. Ὑλας-Ἄλυς.

467. ΟΥΡΑΝΟΣ 468. ΕΡΜΗΣ

ΑΡΠΥΙΑΙ (Ἑβρώπη, Ἀθ-
ΣΤΑΝΔΕΥ στΡαλία, Ἀμε-
ΚΕΝΤΡΟΝ ρικὴ, Ἀφρικὴ, Ἀ-
ΟΡΙΣΜΟΣ Σια.) — 469-472.

ΣΟΛΟΜΩΝ 1, Κύκνος (πό-
ΣΟΥΝΙΟΝ ΣΟΝ ΚΥΚΛων.)
2, Γλαυξ (δΕΥ
ἌΛΓος...) 3, Ψᾶρ (δΡΑ Ψεύδεσαι.) 4,
Ἐποφ (Χέσφῳ Ο ΠΕρίφημος...) — 473-477.

Διὰ τοῦ ΔΑΝ: Σουδάν, Δανία, Δάντης, Σεδάν, Ροδανός. — 478. ΤΑΙΝΑΡΟΝ (ἀε-
Τός, Καλαμαί, Σέρφος, Σαρωνικός, Κων-
σταΝτίνος, ΜαδΡιτη, ἩσιΟδος, Ἰκόνιον.)
479. Ἡδονὴ ἀθέμιτος βεβαίαν τίλει λύπη.
— 480. Διὰ τῆς ὑπομονῆς θὰ νικήσῃς τὰ πάντα (διὰ-τίς ὑπὸ μῶν-εἰς θα νῖ-κ' εἰς εἰς-τὰ πάντα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονάς.— Georges G. Anagnostou, Alexandria (Egypte) (5'—7)

Τὰς θερμότητάς μου εὐχαριστίας πρὸς τὰς Διδάσκαλιν Νηρηίδα τοῦ Πηλίου, Τεμοσβόνοντα Ἀγγερινόν καὶ Παρασκυήν. Ἐλένη. (5'—8)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια... δρ. 8,— Ἐξάμηνος... » 4,50 Τρίμηνος... » 2,50	Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος » » 5,50 Τρίμηνος » » 3,—	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐβριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 24 Δεκεμβρίου 1905 Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 4

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἡ μόνη διασκέδασις τῆς Ἰουλιέττας ἦτο νὰ κυττάξῃ τὰ κινήματα κατὰ μικρῶν ζῴων, ποῦ ἦσαν πολὺ νόστιμα, μεγάλα σὰν ποντικαροὶ, μὲ χροῶμα λευκοβασιον, σχεδὸν ὅπως τὸ γῶμα, καὶ τὰ ὅποια ὀνομαζόνται λειθαδόσκυλοι. Ποτὲ ὁμως δὲν θὰ τα ἔπαιρνε κανεὶς διὰ σκύλους, ἔστω καὶ διὰ σκυλάκια τοῦ μικροτέρου εἶδους. Ἐἶχαν ἕνα πολὺ κωμικὸν τρόπον νὰ κά-

θονται εἰς τὰ πίσω πόδια των καὶ νὰ κυττάξουν νὰ περῶν τὸ τραῖνον, χωρὶς νὰ σαλεύουν, μετὰ τὸ κεφάλι σκυμμένο πλάγια, ἢ νὰ χάνωνται ἔξαρνα εἰς τὴν γῆν, διότι κἀνονουν καὶ αὐτὰ τρύπες ὅπως αἱ νυφίτσες. Τὰ κινήματά των ἦσαν ζωηρὰ καὶ φαίδρα. Ἡ Ἰουλιέττα ἀπορούσε πῶς ἦτο δυνατόν νὰ φαίνωνται ὅτι διέσκέδαζαν εἰς ἕνα τόπον τόνον ἄσχημον.

—Πλησιάζομεν εἰς τὰ βουνα, Ἐττα' θὰ δῆς τότε ὅτι αὐτὸς ὁ τόπος δὲν εἶνε ἄσχημος, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα. Συλλογίσου πόσον εἶνε ὀπέρατος. Ὑπάρχουν ἀπ' ὅλα εἰς τὴν Ἀμερικὴν βουνα πελώρια, κάμποι ἀτελειωτοί, ποταμοὶ μεγαλοπρεπέστατοι, λίμναι μεγάλαι σὰν θάλασσοι, οἱ καταρράκται τοῦ Νιαγάρα, ποῦ εἶνε ἀσυγκρίτως ὠραῖοι καὶ θὰ τοὺς ἐπισκεσθῶμεν εἰς τὸν γυρισμόν, μικρὰς γωνίτσες μοναχικῆς, ὅπως εἰς τὴν Ἑβρώπη, μετὰ πηγὰς, μετὰ δασάκια, μετὰ ἐπαύλεις καὶ κτήματα, καὶ χωριά. Χρειάζεται ὁμως ὀλίγη ὑπομονή. Δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ φανῇ ἡ σειρὰ τῶν Βραχωδῶν Ὁρέων εἰς τὸν ὀρίζοντα, καὶ τότε θ' ἀποχαιρετισώμεν τὰ λειθαδία. Ὑποθέτω ὅτι ἡ

διάβασίς των, καὶ μ' αὐτὸν ἀπόμα τὸν ὠραῖον καιρὸν τοῦ καλοκαιριοῦ, θὰ εἶνε πολὺ συγκινητικὴ, μετὰ στὰ χιόνια, διότι θ' ἀναβαίνωμεν—τόσον ἀνηφορικὰ μάλιστα, ὥστε θὰ χρειασθῶν τρεῖς ἀτμάμαξαι διὰ νὰ μᾶς σύρουν. Ὁ κατήφορος πρὸς τὴν Καλιφορνίαν, τὸν θαυμάσιον τόπον ὅπου φυτρῶνον δάση ἀπὸ πορτοκαλίτες καὶ λεμονιές, θὰ εἶνε τόνον ὠραῖος, ὥστε γρήγορα θὰ λησμονήσῃς τὴν ἀναιρότητα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν καὶ τὰ λειθαδόσκυλα ἀκόμη... Ὁλην τὴν ἡμέραν ὁμως ἡ Ἰουλιέττα

ἦτο λιγάκι κατσουφιασμένη, δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ γελά. Τῆς ἐπονόουσε τὸ κεφάλι κ' ἔμεινε ἐπὶ ὠρας ἀρκετάς ἐξηπλωμένη εἰς τὸν καναπὸν τοῦ θαλαμίσκου, ἀντὶ νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ ὠρα τοῦ γεύματος, ἠρνήθη νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα τῆς εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ τραίνου.

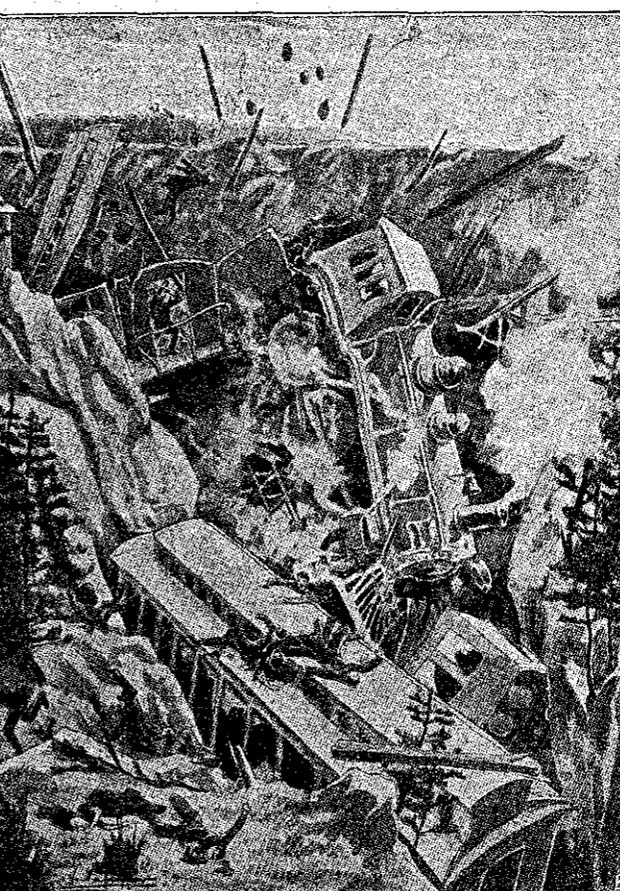
—Ἦθελα νὰ κοιμηθῶ τώρα ἀμέσως, μαμμά μου' ἔτσι ἡ αὐριανὴ ἡμέρα θὰ ἔλθῃ γρηγορώτερα. Νὰ μοῦ φέρῃς ὁμως μπανάνες.

Κατὰ τὰ φαινόμενα, τὸ μακροῦν ταξίδι ἐκούραζε τὴν μικροῦλαν. Καλλιτέρα, ἴσως, θὰ ἦτο, ἀν τὴν ἄφινεν εἰς τὴν Γαλλίαν ἢ μητέρα τῆς.

—Ὅθ' μείνω κοντὰ σου, Ἐττα μου. Οὔτε ἐγὼ δὲν πεινῶ.

—Ὅχι, μαμμά, σὲ παρακαλῶ! Νὰ πᾶς καὶ νὰ γευματίσῃς μετὰ τὰς κυρίας τοῦ διπλανοῦ γωνίσματος, ποῦ τόσο σὲ ἀγαποῦν. Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τί λένε, καὶ αὐτὸ με στενοχωρεῖ πολὺ. Γιατί ἐσὺ εἰμπορεῖς καὶ μιλάς τὰ ἀγγλικά, κ' ἐγὼ ὄχι!... Ἡ Λιστέττα θὰ μὲ βάλλῃ νὰ κοιμηθῶ, καί, ἅμα γυρίσῃς, ἐγὼ θὰ εἶμαι κοιμισμένη. Μὴν ξεχάσῃς ὁμως τὰς μπανάνες.

Ἡ κυρία Δαλδὲς ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, μετὰ βαρυκαρδίαν ὁμως, κ' ἐφώνησε τὴν Λιστέτταν. Ὁ ἀράτης Γιόργης ἔδειξε τὰ κατασπραδόντια του μ' ἕνα πλατὺ μειδιᾶμά του; ὅταν ἔμαθε τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς μικρᾶς ξένης.

«Βαγόνια, σωριασμένα ἐπάνω εἰς ἄλλα βαγόνια...» (Σελ. 26 στ. α).